

Erhard Jakobsen (CD):

Vi møder jo herinde og ude i befolkningen så tit bebredelser for, at det ikke bliver sagt tilstrækkelig tydeligt, hvad det egentlig er, vi mener, og derfor skal jeg, inden jeg i øvrigt kommenterer centrum-demokraternes standpunkt, først nøjagtigt sige, hvad det er. Vi kan ikke stemme for det dagsordensforslag, som er fremsat fra socialdemokraternes side. Vi kan heller ikke stemme for den ændring til dagsordensforslaget, som hr. Schlüter har foreslået, men vi kan heller ikke stemme imod. Det er altså det, der hedder at undlade at stemme, og det kan i sig selv være et standpunkt, der til tider har lige så kraftig virkning som dette at stemme for eller stemme imod.

Jeg kan også begynde med at udtale rosende ord om statsministerens mådehold og forhandlingsvenlighed og forhandlingsvilje her i dag. På næsten alle punkter var statsministerens tale i dag forskellig fra den den 5. december. Kun ét lighedspunkt var der: jeg fik heller ikke i dag svar på det, jeg spurgte om, men ellers erkender jeg, at der var en behagelig forskel både i tonen og i holdningen. Sammenlagt med hr. Christophersens tale, der næsten ord til andet var, hvad socialdemokrater og radikale sagde under valget, ville det for 2 måneder siden have været et glimrende grundlag for, at vi i dag var nået langt, langt videre, end vi faktisk er. Men det skulle altså ikke gå på den måde.

Så står vi da i situationen nu, og så kan man naturligvis, som hr. Glistrup gjorde det, holde en tale om landets almindelige situation osv. Hvor dybt indtryk det gør forskellige steder, ved jeg ikke, men det har bare ikke meget med situationen at gøre, for hr. Glistrups indlæg byggede på den forudsætning, at nu går alt i stå i folketinget, men det er jo ikke rigtigt. Tingene går ikke i stå i folketinget. Sådan kan man ikke standse folketingets arbejde. Jeg skal gentage det, som jeg også sagde tidligere i dag, at en regering kan genere folketinget og forhindre, at folketinget arbejder, men det kan ikke genere folketinget, at der ikke er nogen regering. Folketinget kan bare arbejde videre, og det er netop ud fra det synspunkt, vi når frem til, at vi ikke kan stemme imod den dagsorden, der er fremsat.

Lad mig først sige, hvorfor vi ikke kan

stemme for den. Det kan vi ikke, fordi vi, uanset hvor gerne vi så den flertalsregering, faktisk anser socialdemokraternes vilje til at bøje sig mod venstre for at være lige så beskeden, som venstres vilje til at bøje sig mod socialdemokraterne indtil nu har været. Jeg tror, man må anse det for helt givet, at enhver snak om ØD må opgives, hvis socialdemokraterne vil gøre sig noget håb om at komme igennem med noget, der ligner en bred regering, og det er jo det, man stiler imod. Jeg tror slet ikke, man skal regne med en socialdemokratisk mindretalsregering. Den vil vist få en meget, meget kort levetid stillet over for de problemer, der foreligger, og stillet over for den holdning, som dette folketing i almindelighed har. Men det ville være forkert af et parti med 4 mandater at sige til 67 medlemmer af dette ting: når I kommer og foreslår, at vi skal prøve en ny udvej med betydelig flere bag sig end dem, der hidtil har forsøgt, vil vi bruge vore 4 mandater til i givet fald at forhindre, at et sådant forsøg bliver gjort, og det er begrundelsen for, at vi ikke stemmer imod.

Hr. Schlüters ændringsforslag har vi stor sympati for, men jeg erkender åbent, at vi mener ikke, det gør sagen lettere. Vi mener, det gør den mere indviklet. Vi skal igennem en procedure, der er uundgåelig, og hr. Schlüters ændringsforslag vil bare gøre den noget længere, den bliver ikke ført så afklaret, som den nu bliver ført.

Det, der er på vej til at ske i dag, kommer ikke som nogen som helst overraskelse for os. Det vidste vi den aften, da vi så valgresultatet for os. Ja, vi forudså allerede den dag, da statsministeren udskrev valg, at hvis alt gik, som Gallup sagde, ville man komme i den situation, som man er i nu, at to forholdsvis store blokke, der tilsammen har mere end halvdelen af folketingets medlemmer bag sig, spærre vejen for hinanden. Den ene blok — det er kun en lille blok, men den er stor nok til at udgøre en blok — har indtil nu spærret vej for andre og ikke selv været i stand til at komme igennem. Nu prøver den anden side af salen. Det kan man parlamentarisk ikke indvende noget imod, men problemerne er ikke regeringsdannelsen, problemerne er noget andet. Regeringsdannelsen er en biomstændighed, der bare skal hjælpe med til at få forhand-